

לראות ציוויון

היא עמדה והכחישה,

ולא ראתה.

חלול מבטה,

חרב עולמה.

רוצה להזהיר, לשמור כתמיד,

אל תלך למקום חשוד וקריר.

אבל לא שואלים ואותו מכסים,

מדמינת מפה יצמחו לו זרעים.

לא רוצה שבעה, מעדיפה

לעצמה,

אין במה לנחם אם על שכולה

חיים שבאחת הפכו לדממה,

להיות בלי ילדה, כל עולמה.

גזירה שישתכח המת מן הלב

אך לא שוכחת, שהוא לה הלב

חג ושמחה, למועד שצורב

כל לילה בחושך עולה לו הצל

היא לא יחידה כמוה מאות,

נופלים שבעה מאות ואיתם

עולמות.

יהודיות שהיו אימהות ואינם,

לבנים שזיכרונם בצער ודמעה.

זו לא אשמתנו אך ודאי בכוחנו,

להציל את אחינו, מחובתנו.

שתיבש דמעת אם על בנה,

קץ לצער האב על בניו.

עורו נא באומנות אבותינו,

ויבולע המוות מתוך מחננו.

לא נפקירם אל לגורלם,

לא נעמוד עוד על דמם.

לציילוי כל אותם נשמות שהורות

שבאפס האנו צילינו צל כל האומה הי"ד

